

то и составлява связка-та и кой-то поради тоа ся именува глаголъ существителный, сирѣчъ собственно глаголъ.

§ 72. Отъ овде слѣдува, що кога сказуемо-то и связка-та ся соединены въ едно слово, какъ що видохме погорѣ, тога предложеніе-то состои отъ двѣ части: отъ подлежаще-то и сказуемо-то, или глаголь-а, а въ безличны-те глаголи, гдѣ нема подлежаще, предложеніе-то состои только отъ една часть, сирѣчъ отъ сказуемо-то както: **Подовѣтъ достоитъ; грѣмѣтъ, прилично єсть.**

§ 73. Сказуемо-то, кога е отдѣлено отъ связка-та може да е 1) Име прилагателно, или причастіе; както: **Богъ єсть всевѣдущъ. Мы наказуеми терпншъ.** 2) Име существително; както: **Терпкнїе єсть добродѣтель.** 3) Глаголъ въ неопределително наклоненіе; както: **Вашъ долгъ єсть повиноватисѧ.**

§ 74. Связка-та кога е въ третьо лице (єсть сутъ) часто ся отпуска; както: **Свато и страшно имѧ єгѡ. Заповѣдь Господиа свѣтла просвѣщающаѧ очи.**

§ 75. Часто и подлежаще-то ся отпуска, особенно кога е въ първо и второ лице;